

Eggen, at der i gamle Dage boede Bjergmænd i disse Høie. Mangen En, hvis Bei om Aftenen faldt der forbi, skal have hørt liflig Musik, og Smækken med Ristelaag, thi disse Folk gjemte uhyre Rigdomme. I Særdeleshed ved Juletid kunde en usædvanlig Glæde og lystig Dands bemærkes; Hoiene hævedes op og hvilede paa Stotter. Grunden til Glæden ved Juletiden var just ikke den samme, som den, der gjør Juletiden saa glædelig for den Kristne, thi der høves mange Beviser for, at Bjergmændene havde Kirker og Kristendom. Nu hændte det sig engang, at en Boelsmand silde om Natten, just en Juleaften, skulde forbi til Bogense, og allerbedst som han reed paa Beien, ei langt fra Hoiene, fortælles der, at en lille Mand med en bredskygget Hat nærmede sig; i den ene Haand havde han et Solvæger, hvoraf han bød den Rejsende at drikke. Denne tog mod Vægeret, men fastede det, som var deri, bag over Hesten, enkelte Draaber vare faldne paa Hesten, og paa de Steder vare Haarene reent faldne af; det saae Manden om Morgen. Men Vægeret beholdt han i sin Haand, og reed nu alt hvad han kunde tværs over Marken henad imod Skovby Kirke. Bjergmanden satte efter ham, men han faldt i hver Agerfure, det vidste Bonden nok, og derfor reed han tværs over Agrene og ikke langs ned ad dem, men derved fik Boelsmanden et Forspring og naaede Kirken. Den hellige Grund kunde den Forsølgende ei betræde, og saaledes slap Bonden fri, thi Dværgen turde ikke oppebie Morgenrodens Ankomst, hvis første Straaler vilde have forvandlet ham til Steen. Vægeret skjendtes til Kirken; det blev anvendt til et Altarvæger.

Holger Danstkes Hilsen.
(Af Raas's Moerftabslæsning.)

Vær hilsed, mit gamle Fædreland!
Du kjender mig vel ei ganske!
Engang jeg var en navnkundig Mand;
De kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
Dog Mand skulde troe, den Mand var ei til,
Hvis Ry foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:
Det aldrig i Verden ophører,
Og død kan jeg synes i tusind Aar,
Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstkes Hjærte og Sind,
Jeg lever paa Folkets Lunge.
Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
Dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Aand med Folkets Slægter foer hen;
Dybt slumred de mange Gange.
Med Folket den vaagner og kommer igjen
Med Livet i Daad og Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu
Og glad jeg rækker ham Haanden.
Mit Levnet kommer hver Dansk ihu,
Som glædes ved Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
Med Kraft jeg kommer tilbage;
Jeg er din fuldtro Hjelper i Nød
Paa Danmarks gamle Dage.

Jngemann.

G a a d e.

To Stavelser — et Ord saa skjøn,
Hvoester Jordens halve Kjon
Af Hjertet stræber, higer.
Det første Bogstav tag det fra,
Et Bibelsk Navn udkommer da,
Bekjendt i fleste Riger.
End næste Bogstav tag ei med,
Da faaer man ud af sidste Led
En Ting som Alle kjender, —
Og dette omvendt læst — et Ord:
Saa tidt vi elske paa vort Bord;
Derfor vor Tak opsender.

M. M.

Opløsningen af Gaaden i Nr. 50:
"R a r",
opløst af Mange.

N y h e d e r.

Kjøbenhavn, d. 7. Juni. Thorvaldsen har, som bekjendt, under sit Ophold her, været beskæftiget med at modellere Holbergs Buste, for saaledes ogsaa paa denne Maade at forevige hans Minde. Modelleringen er nu næsten fuldendt, og Busten skal, som man kunde vente, være fortræffelig.

— Under Titel af „Historisk Udsigt over den danske Litteratur indtil Aar 1814“ har Herr Overlærer Dr. C. A. Thorsen, der har gjort sig saa fortjent af sin danske Metrik, leveret en interessant dansk Litteraturhistorie, hvis nærmeste Hensigt er at tjene Lærere som Vedetraad ved Underviisningen i en lærd Skoles øverste Klasse og Disciplene som Hjælpemiddel til at samle og fastholde det Foredragne, men som sikkert ogsaa vil være et hjærtkomment Skrift for andre Læsere, der ønske en klar og interessant Oversigt over vor Litteraturs Opkomst og Fremgang og over dens betydeligste Forsattere, der skildres med fuldkommen Upartiskhed. — (Reizels Forlag.)

— Hr. Commerceraad Nordberg har opfundet en Maade at forædle Hør, Blaar og Hamp paa, som saagodt som ganske giver dem Silkens Fjinhed, Blødhed og Egenksaber. De saaledes foræblede Materialer have ei blot en saa paafaldende Lighed med Silken, at Enhver, selv den Manufacturkyndige, maa antage dem for at være Silke; men de have endog den Styrke, at de kunne spindes til Silkens Fjinhed, modtage de den eien-dommelige Farver og vedblive at beholde dens Glans og Blødhed. — Desuden har Hr. Commerceraaden bragt